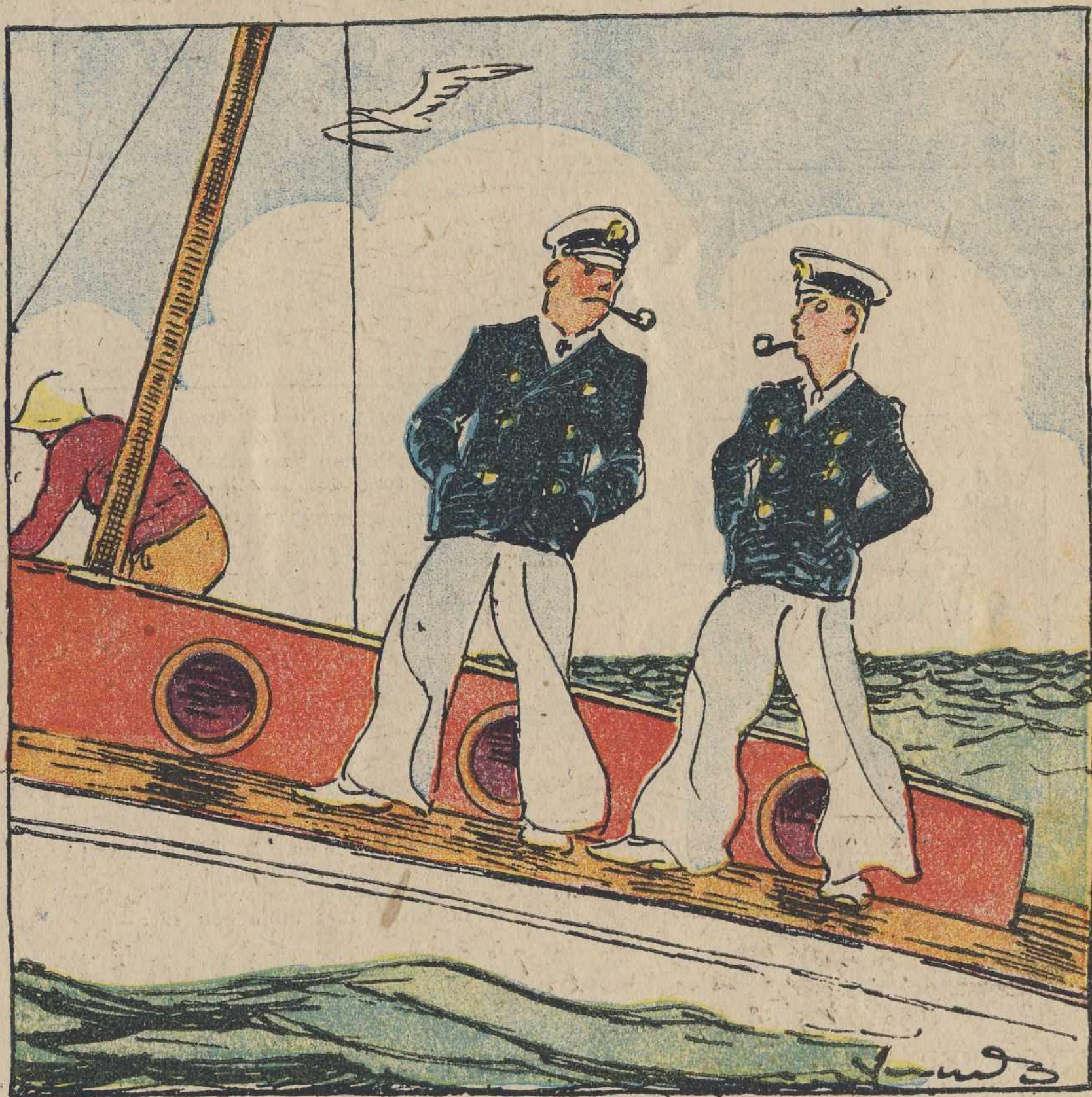
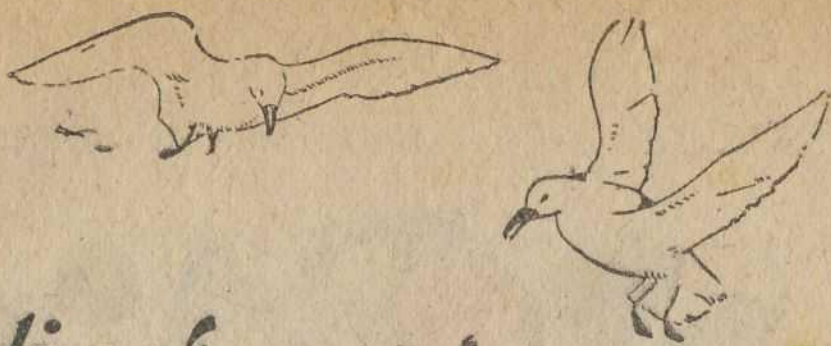

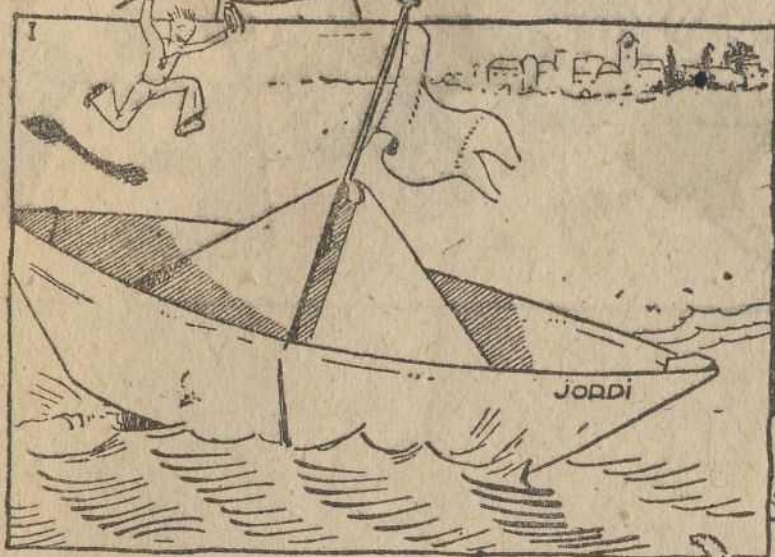

- La mar es veia vermella, de tantes llagostes.
—Però si les llagostes no són vermelles fins que es treuen de l'aigua!
—Es que érem a les costes de «Tierra del Fuego».

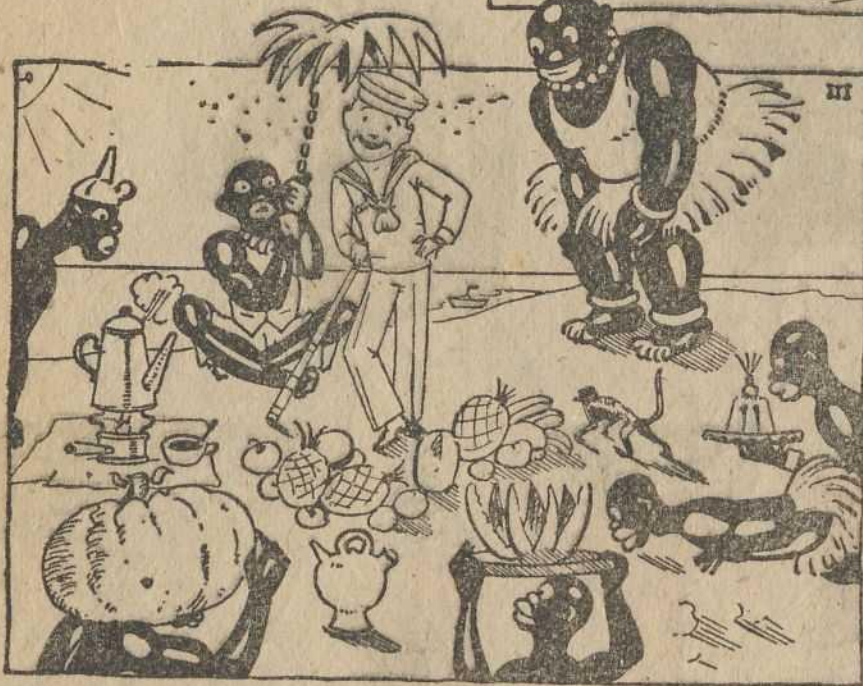

En Jordi es fa mariner

El secret de vestir bé

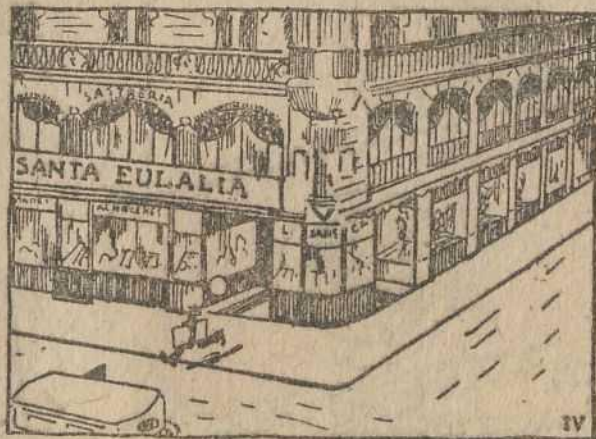

Un vestit de mariner
en Jordi estrenà el dimarts
i amb un vaixell de paper
vol recórrer tots els mars.

Segueix solcant triomfant
i arriba en terra salvatge,
mes en lloc de fer mal al navegant
li rendeixen homenatge.

Surten peixós i sirenes
per admirar aquell vestit
i també un pop, amb grans penes,
del fons del mar ha sortit.

Els Magatzems SANTA EULALIA
de tot tenen el secret
ja que van fer el vestit d'en Jordi
bo, elegant i molt ben fet.

Magatzems de SANTA EULALIA

Boqueria, 1, 3 i 5, i Cardenal Casañas, 2

SECCIO PER A NENS: Vestits marinera i d'esport, Camiseria, Sweaters, etc.
Compari els nostres preus i veurà que venem molt barat.

Els nostres assortits són molt extensos i variadíssims.

Nota: Els dijous a la tarda, de 4 a 7, regalem magnífics globus als nens dels nostres compradors.

La milícia romana

ITÀLIA sembla que vulgui tornar a viure els temps de la Roma imperial. Fàcil seria per a la nostra imaginació de transformar la figura del Duce en un Cèsar; per a això caldria tan sols contemplar alguna de les seves fotografies.

Posats en aquest terreny i prenent peu de l'organització feixista, parlarem de l'exèrcit de l'Imperi romà.

La Història compara l'exèrcit romà amb la falange macedònica, la qual era un batalló uniformat, amb diferents classes de soldats, els quals portaven diverses armes.

Després de l'època de Camil, i degut sens dubte a les reformes que ell introduí, l'exèrcit fou organitzat en tres línies, cada una de les quals tenia un cert nombre de files. Els joves estaven col·locats en primer lloc; el homes, en segon, i els vells a la tercera línia.

Cada una d'aquestes línies estava dividida en deu manípuls, cada un dels quals era manat per dos centurions. Els espais entre els manípuls servien de pas als soldats de la infanteria lleugera, els quals llençaven les javelines.

Hom suposa que els manípuls es col·locaven en forma triangular, és a dir, que els manípuls de la línia del darrera tapaven els espais que deixaven els manípuls de la línia del davant. Aquesta disposició permetia, com ja hem dit, d'actuar lliurement la infanteria, alhora que li servia de recès.

La cavalleria estava dividida en grups de trenta homes, els quals anaven armats amb una espasa i una llança.

Els contingents aliats formaven les ales de les legions. En principi, hom formava legions diferents, però després—338 anys abans de Jesucrist—cada contingent es convertí en una cohort, la qual era comandada per un prefecte especial; totes les cohorts eren considerades com una legió única, comandada per tres oficials romans nomenats pels còsuls. Hom creu possible que cada cohort estés també subdividida en manípuls i centurions. La cavalleria estava formada per grups de setanta homes; cada grup representava una de les ciutats aliades, amb el seu estandart. Tota la cavalleria aliada estava sota les ordres d'un prefecte. No obstant, els oficials inferiors eren aliats.

Com sigui que en l'exèrcit de Màrius l'aliniació per la diferència d'edats fou suprimida, l'ordre dels combats es modificà.

El conjunt de la legió fou dividit en deu grups, comandats cada un d'ells per un centurió de primer grau. La legió va rebre de Màrius un estandart que era una àguila d'argent, i d'ençà de l'època de Cèsar portà un nou distintiu.

Llavors, cada legió conservà la seva identitat i començà de tenir història.

La cavalleria, després de la guerra social—89 anys abans de Jesucrist—ja no fou reclutada a Itàlia, sinó que es compongué únicament de mercenaris estrangers.

Eren diverses les condecoracions que els soldats que es distingien podien rebre. Als caps generalment se'ls atorgava cuirasses amb emblemes i distincions.

El major premi que Roma concedia a un general victoriós era el triomf. Per a obtenir-lo calia reunir quatre condicions especials.

El general havia d'haver estat cònsol, dictador o bé pretor.

Haver guanyat una batalla al front de les seves tropes, la qual batalla havia d'haver estat planejada per ell mateix.

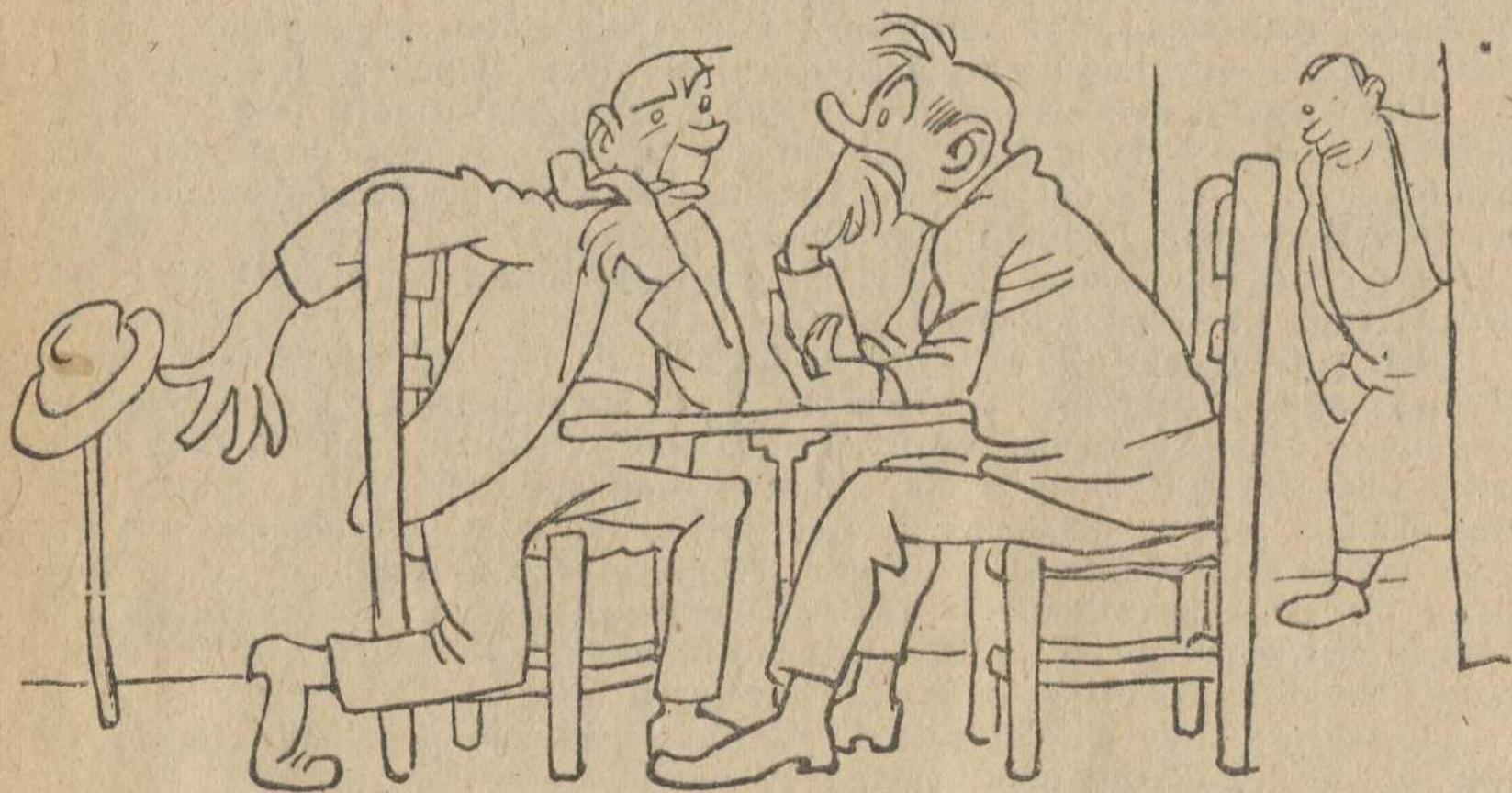
La batalla havia d'haver estat decissiva, això és, que amb ella havia d'haver finit la guerra.

Els enemics havien d'ésser estrangers i en l'esmentada batalla almenys n'havien d'haver mort cinc mil.

HELF

El «Cacodil isocinaic» és un nou gas descobert pel doctor Hilton J. Jones, el qual gas té unes terribles propietats destructores. Produeix la mort a tothom qui el respira i la seva explosió és molt més considerable que la de qualsevol altra substància coneguda.

Hom creu que aquest gas servirà per a il·luminar les sales on se celebren conferències per a la pau mundial. Alhora que l'esperit dels senyors conferencians. Degut a aquest invent, s'ha pogut deduir—cosa que abans ja sabíem—, que la pau mundial no és pas factible.

—¿Saps què penso sempre? Quina sort que jo no hagi nascut a Alemanya!

—¿Per què?

—Perquè no sé gens l'alemany.

POLLY

DE mal geni com el senyor Hunein no n'hi ha pas gaires en el món. Quan les enfilava per trobar una cosa mal feta, no hi havia pas altra manera d'apaigavar la seva ira que callar o donar-li la raó, i encara aquest últim procediment no era pas sempre l'adequat pel perill que es cregués que hom se'n burlava. En canvi, quan la tamborinada havia passat, no hi havia un cavaller més correcte ni més amable ni més complaent. I era que—excepció feta de les seves enrabiades—el senyor Hunein era un bon home de cap a peus.

Els que el coneixien de debò adaptaven llur actitud al caràcter de l'irascible director-propietari de la gran explotació agrícola. Però no tothom tenia el domini dels nervis que calia per aguantar impossiblement el xàfec, i alguna vegada treballador hi hagué que deixà la feina immediatament per no voler suportar la més o menys justa catilinària; no faltà tampoc qui respongué amb la mateixa duresa i de poc vingué que la discussió acabés en baralla.

Mai, però, l'escena havia estat tan violenta com la d'aquell matí en què el senyor Hunein reptà amb l'acrimònia que emprava quan perdia els estreps, a Reedwart, el més malcarat i busca-raons de tota aquella colla d'homes rodamons que per causes diverses havien anat a parar en aquell recó gairebé ignorat. Acostumat a què tothom acotés la testa davant seu i que ningú no gosés contradir-lo quan ell llençava una bravata o mastegava una amenaça, Reedwart no podia avenir-se que un senyor com el director s'atrevis, no tan sols a oposar-se amb ardidesa a les seves manifestacions, sinó a censurar-lo sense subterfugis i a retreure-li en forma sobradament clara els seus defectes. Indignat, doncs, de veure's tractat tan diferent de l'habitual, no trobà altra manera de vessar la seva fel que d'alçar el puny i murmurar:

—Jo us prometo que me la pagareu.

—No admeto amenaces de ningú i menys encara de qui treballa a casa. Podeu considerar-vos despedit des d'ara.

—Pot molt ben ésser que us en penediu.

—Sé el que em faig i us adverteixo que no em feu por. D'home a home, va zero.

I manà amb tanta energia que es retirés immediatament, que Reedwart no s'ho féu pas dir dues vegades, sense deixar, però, de mastegar blasfèmies i amenaces.

No cal pas dir que aquella conversa, altament desagradable, posà tan tensos els nervis del senyor Hunein, que l'enrabiada no li passà en tot el matí, car qualsevulla futesa era prou per exacerbar-li el malhumor.

En arribar a casa i en baixar del cotxe, l'excessiva sollicitud de Polly, el criadet de Suzanne—la filla de l'acabalat propietari—, féu esclatar l'ira que l'irascible senyor portava a dintre.

—Sempre seràs un ximplet!—li cridà en veure que, de tant que ho volia, el minyó no atinava a obrir la portella.

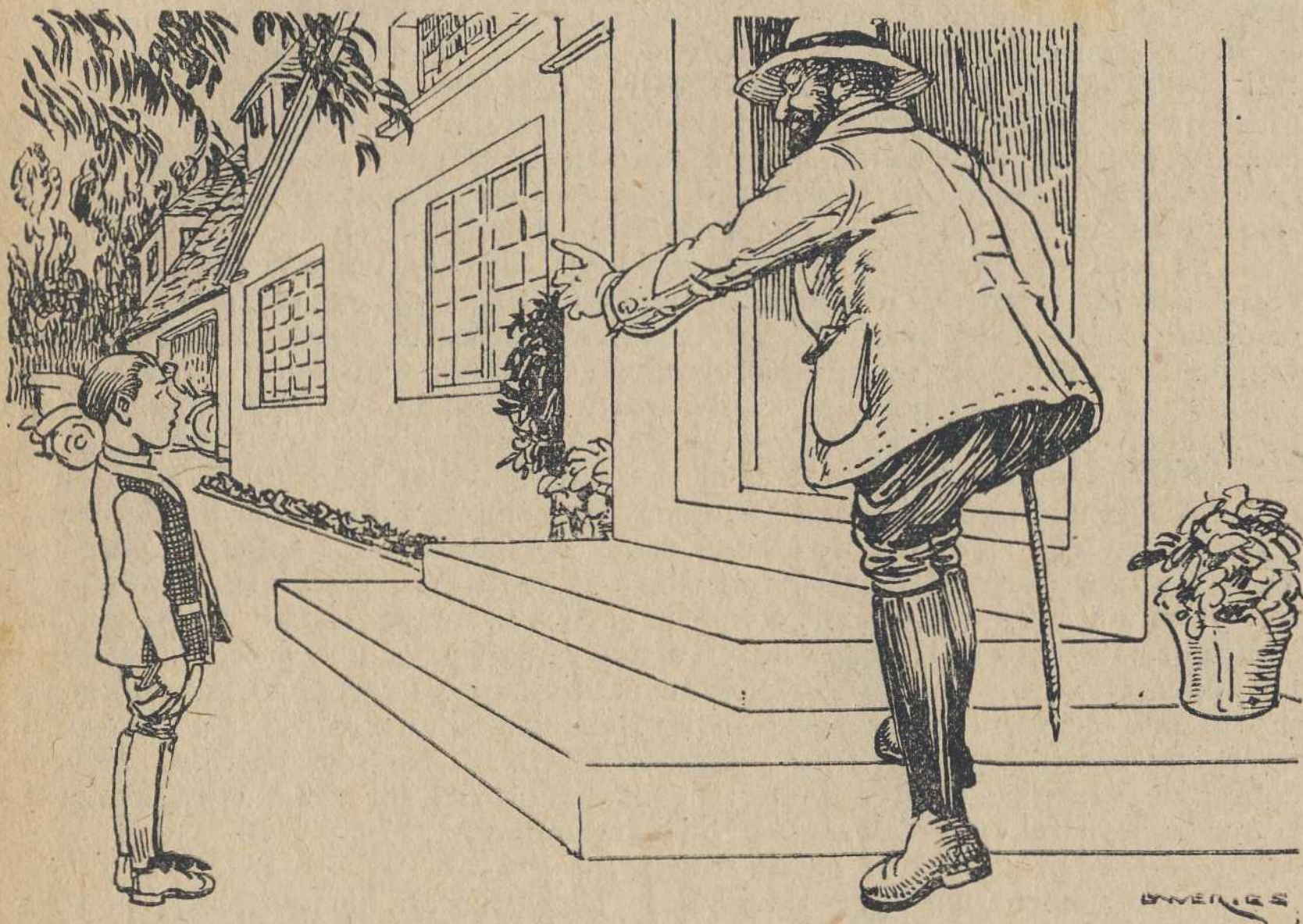
—Va tan forta...!—s'atreví a excusar-se Polly.

—Tu, que no tens traça per a res!—l'increpà el seu amo—. Tot ho vols tafanejar i en tot et fiques i no en treus mai cap profit.

El noi era dels que coneixia a fons el caràcter del senyor Hunein, i prengué el partit millor, que era el de callar. No per això es desfèu tot seguit el núvol de la indignació emmagatzemada; calia encara un espetec de llamps i trons.

I aquest vingué.

—A tothora et trobo manifestejant els autos i enutjant els xofers amb

preguntes i a la fi per a res, per no saber ni comprendre res del que veus o et responen. Ets un inútil, i els inútils fan més nosa que servei. Ja en parlaré amb Suzanne i li diré el que cal fer. Ja tens sort que ella és massa bona!

—Això sí que és cert—li escapà a Polly.

—Almenys veig que ho reconeixes! Però ve un dia que la bondat arriba a ésser una ximpleta i que és convenient reaccionar. Ja veuràs, jo, si ho arreglo!

I cuità a reunir-se amb la seva esposa i la seva filla. Però com que la tempesta s'havia gairebé esvaït i a les primeres paraules havia correspost Suzanne amb una manyagueria, l'home ajornà els seus propòsits, ço que era igual com abandonar-los, car ben segur seria que ja no se'n recordaria més.

* * *

La cosa que agradava més a Polly era que la seva mestresseta se l'endugués a un passeig en auto. Li feia molta il·lusió, assegut al costat del xofer,

contemplar totes les maniobres d'aquest i veure com demostrava l'habilitat en la conducció, fent passar el cotxe pel lloc precís que volia. Quantes vegades havia pensat el criadet en la possibilitat d'esdevenir un dia el xofer preferit de la senyoreta i de menar ell mateix aquell auto a tota velocitat pels mateixos indrets per on tan sovint passaven quan Suzanne anava a pintar!

Per això quan aquesta li digué:

—Posa la capsa en el cotxe i no t'oblidis de la cadira i del cavallet...

...Polly gairebé hauria saltat de content, car sabia que allò implicava la presència d'ell. ¿Qui, sinó, tenia de dur aquells estres des del lloc on parava l'auto fins al punt triat per la donzella?

Poca estona després, el cotxe abandonà la magnífica casa dels Hunein i enfilà a tota velocitat el camí ben arreglat que menava a les vores espadades del riu. El criadet contemplava amb l'esguard encuriolit les rectificacions que el xofer donava al volant i la seguretat amb què canviava les marxes en el moment precís. Sobretot, quan començaren el tros perillós—aquell que lliscava pel flanc de la muntanya damunt d'un ininterromput penyasegat que llepaven abaix les aigües remoroses del riu—la sensació de joia que Polly experimentà és de les que difícilment es descriuen.

De sobte, i quan una corba molt pronunciada obligava a dur el cotxe amb relativa lentitud, aparegué un home armat amb un revòlver que apuntà fredament al xofer. Aquest féu el geste que denotava la seva intenció de llençar l'auto damunt l'atrevit, però el desconegut disparà i el conductor caigué mal ferit al costat de la portella.

Amb un ràpid moviment, Polly prengué el volant des del lloc que ocupava i salvà la inclinació que havien pres les rodes i que hauria tirat cotxe i ocupants a baix del riu. La marxa, però, s'havia augmentat considerablement i el criadet no atinà pas a aminorar-la. I així fou que no havent-hi prou espai per salvar-se, l'agressor fou aconseguit per l'auto que el llençà contra la paret de roca viva sense que se n'adonessin ni l'improvisat xofer ni la donzella que, havent contemplat esporuguida l'escena anterior, s'era esvaïda damunt el seient.

* * *

Quan el senyor Hunein s'assabentà de la gesta de Polly i de la mort de Reedwart, estigué un moment sense atinar què dir. Per fi, exclamà:

—Ja ho deia jo que aquest criadet de la noia era un xicot eixerit i capaç de tot!

JORDI CATALÀ

—Mai no havia anat tan content cap a l'escola com ara, que em renten cada dia amb sabó d'ametlles

O R O C R E M A

Quin plaer dona la seva escuma blanca i flonja!

Producció d'«Els Perfums de Tasara»

B A D A L O N A

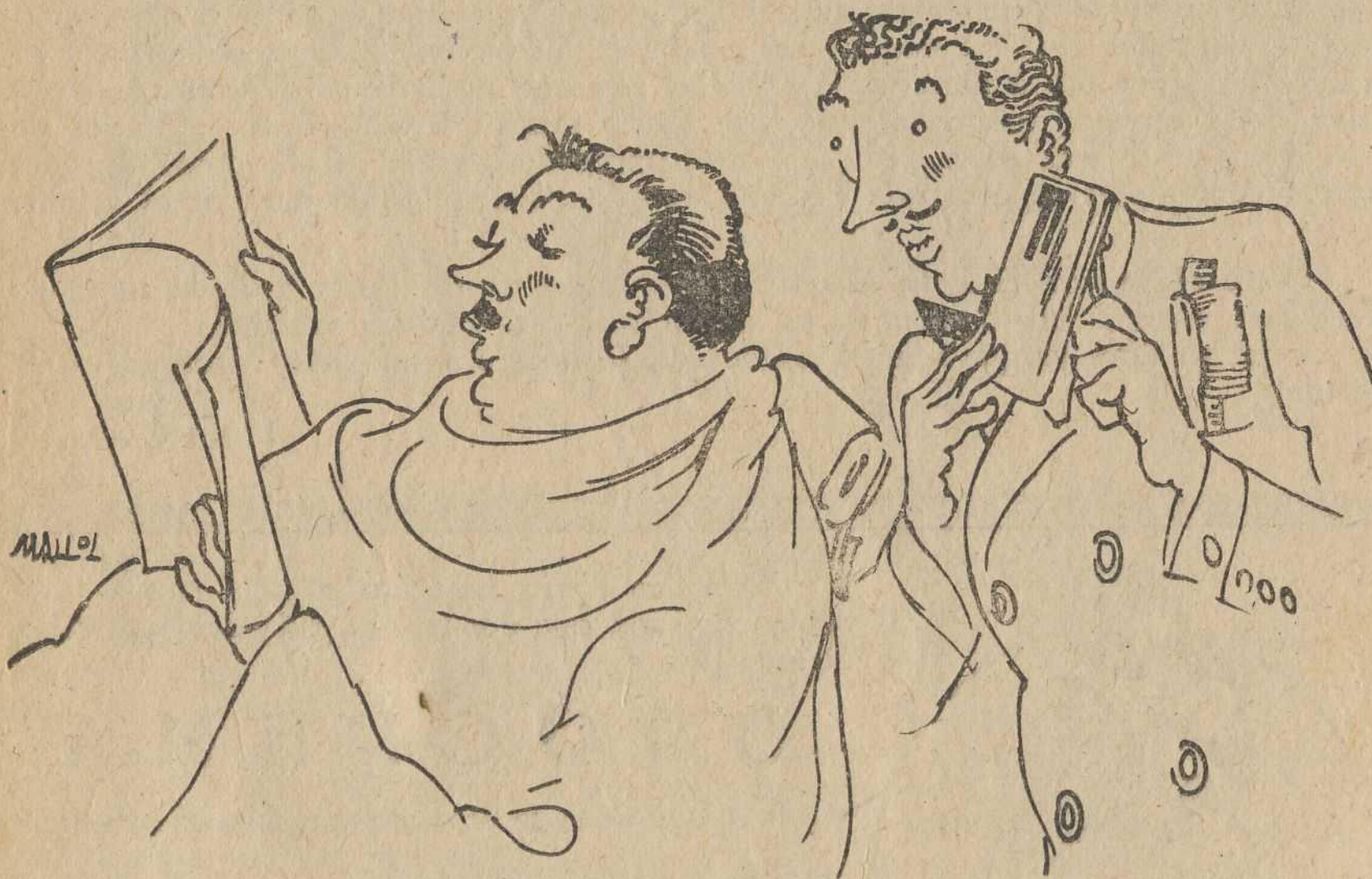

Pel·lícula de la setmana

Els Estats Units d'Europa
ens sembla que serà un fet.
M. Briand s'estarrufa
en contemplar son invent,
i amb una veu esquerdada
fa proclamâ al Gall francès
la primordial conveniència
d'un relligat europeu.
Però si el gall de la França
aixeca massa la veu,
els Estats Units d'Amèrica
voldran vèncê els europeus.
La Unitat Americana

vol posar-se al costat seu,
dels Estats Units d'Europa
per ajudar-los, es veu.
Per ells Europa és un zero,
però com que són atents,
se'l posaran a la dreta
per a conveniència d'ells.
La Unitat Americana
ajudant els europeus
es tornaran en desena,
tal hi va qui no s'ho creu,
perquè un zero a la drèta
un ú converteix en deu.

INK

DISTRACCIONS

- ¿Què li sembla?, ¿el té bé així?
—No, deixeu-me'ls una mica més llargs.

Negocis bruts

EL bon jueu Isaac estava donant al seu fill Leví les darreres instruccions abans que el noi se n'anés a fer fortuna a una altra ciutat.

—Sobretot, fill meu, vigila amb qui tractes i no et deixis enganyar. Ara te'n donaré un exemple pràctic. Enfila't a aquesta taula.

El noi, obedient, s'enfilà i esperà què vindria després d'allò.

—Ara—digué Isaac obrint els braços—, vina, llença't, que jo et recolliré.

Leví, intrigat, però obedient encara, saltà en direcció a Isaac, però aquest, en lloc de rebre'l als seus braços, s'apartà i el noi caigué a terra tan llarg com era i amb un xic més s'aixafa el nas rabínic.

—Pare! ¿Per què heu fet això?—féu el pobre xicot amb veu planyívola.

—Per ensenyar-te que en aquest món no t'has de fiar ni del teu pare—respongué el vell israelita.

Poques hores després el noi assegut en un departament de tercera perquè no n'hi havia de més barats, viatjava cap a la ciutat on havia de desenrotllar els seus negocis, a base d'un capitalet de cinquanta mil pessetes.

Durant els primers dies no féu més que furetejar d'ací d'allà, cercant on podria ficar mà per fer negoci. Però els negocis no es presentaven.

Al cap d'una setmana, mentre un dia estava prenent el cafè amb llet en un carretó ambulant, que és el lloc on el donen més barat, va sentir una conversa entre el venedor de cafè i un dels seus clients, un home barbut i fornit, colrat pel sol i amb la roba espellifada.

—¿De tan lluny veniu?—deia l'home del carretó, astorat.

—De tan lluny, sí, i a peu per no tenir més que quatre duros miserables. I pensar que allà a l'Àfrica Oriental he deixat una mina d'or que val milions i no la puc explotar per falta de capital!

—¿On dieu que és la mina d'or?—féu Leví interessat.

—A l'Àfrica Oriental, vora els grans llacs. Es abundant l'or, però difícil d'obtenir. Caldria maquinària, motors, vagonetes, pous i bombes per obtenir aigua! A mà no se'n pot treure més que una mínima quantitat!

—¿Us la vendríeu aquesta mina?—féu Leví esperançat.

—Si me la vendria! Ja ho crec! ¿Què en faig jo, morint-me de fam aquí perquè no la puc explotar? ¿Me'n doneu vint mil duros?

—Home! tant direu! Vejam, ensenyeu-me la documentació.

L'home es tragué una cartera greixosa i d'ella en sortiren títols de propietat del terreny i de la mina, mapa exacte de la seva situació i plànol dels treballs que calia realitzar-hi.

—Cinc mil duros i és meva!—féu Leví.

—Massa poc!—respongué el minaire.

Després de molt discutir quedaren entesos en nou mil duros, que Leví els pagà al comptat davant de notari. Ja era amo d'una mina d'or i calia explotar-la.

Amb els mil duros que li quedaven féu imprimir accions i anuncis i llogà corredors per vendre-les. La «Societat Aurífera de l'Àfrica Oriental» estava fundada i el negoci de Leví anava vent en popa.

* * *

Al cap d'algunes setmanes tornà a la seva ciutat nadiua per donar compte al seu pare del progrés del negoci.

—I doncs, fill, ¿en què has emprat els diners?

—He comprat una mina d'or.

—Però, ¿ja t'has assegurat que no fos una estafada?

—Al contrari, sé molt bé que és una estafada i ho vaig sospitar ja abans de comprar-la.

—Així, doncs, t'has deixat enganyar voluntàriament! No ets digne de la teva raça, mal fill!

—Ep, ep, pare, no us enfileu. Escolteu el que he fet després: Per explotar aquesta mina imaginària he fet dues centes accions de mil pessetes cada una i les he venudes totes.

—Eh! què? ¿Com dius?

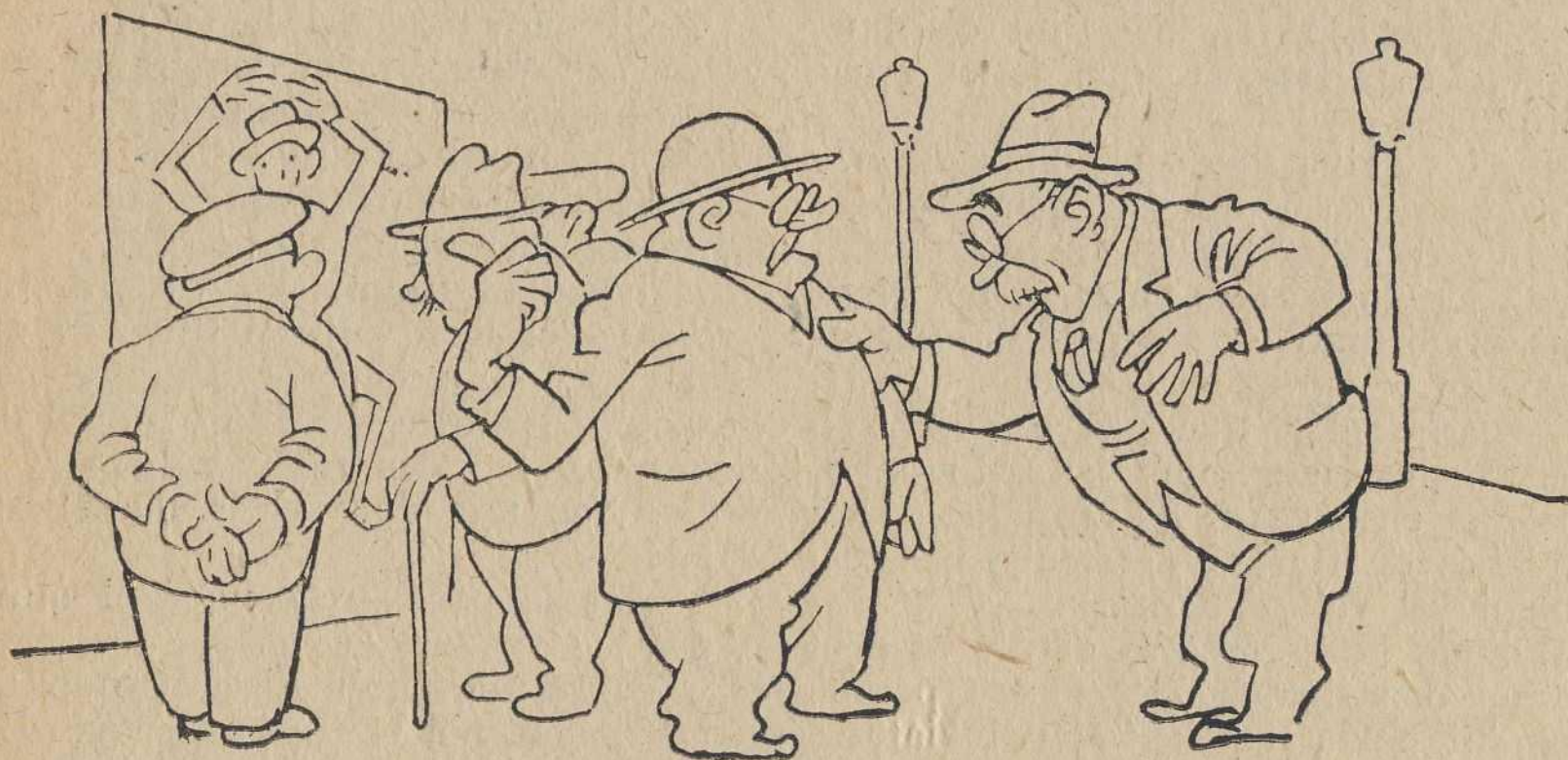
—Que he venut dues centes mil pes-

setes en accions de la «Societat Aurífera de l'Àfrica Oriental».

Isaac caigué desmaià. Quan obrí els ulls exclamà:

—Fill, perdona'm les paraules que t'he dit suara. Ets ben bé digne de la teva raça. Les dues centes accions les he comprades jo sense saber de qui provenien. Seràs un bon jueu, perquè has lograt enredar a ton pare!

GUILLEM D'OLORÓ

—Ha vist quin disbarat el cine parlat!

—Calli, home, calli; jo que hi feia aquelles bacainetes...!

La major delícia

Exquisida beguda, composta de pur suc de taronges.
Refrescant, sana i nutritiva.

Orange-Crush

La seva puresa és garantitzada per:

Orange-Crush, S. A. E.

Aragó, 366 — Tel. 53539

Marca i ampolla
registrades

DE LA CECÀ ALAMECA

Dioscòrides, el metge de l'edat antiga, aconsella que hom begui sempre vi blanc. El vi dolç infla l'estómac i perturba els funcionaments interiors. Igualment com el most, però, no embriaga tant.

El vi aspre o sec, passa més de pressa, però produeix dolor als membres i embriaga molt fàcilment.

El problema que cercava de resoldre el savi metge, o sigui el beure sense perill d'embriagar-se, no fou pas resolt en aquella època. L'han solucionat els nordamericans de la llei seca, els quals, després de molts anàlisis, han comprovat que els vins que embriaguen menys són els «Bi-nocles», els «Bi-ceps» — que no són precisament de vinya —, el «Bi-carbonat», competidor de les aigües minerals, i un líquid molt particular que venen els taverners que ells també anomenen vi, competidor de l'aigua de la font de la cantonada.

A. SALT DE MATA

- Tu, tinc singlot; dóna'm un surt.
- Deixa'm deu duros!
- Gràcies; ja m'ha passat.

L'ASE i el CARRO

Estona ha que l'ase
arrossegava el carro cap a casa,
un carro curullat de troncs de pi
que a la pujada rasa
el feia esbufegâ i suâ a desdir.

La pobra bestiola amb tant trescar,
ni alè ja no tenia per bramar,
mes el pagès cridava resolut:

—Arri, menut,
que el cel s'ha ennuvolat i cal fer via!—,
i a l'ase no restava altre remei
que anâ estirant amb més o menys fallera
tot barrinant el bé que li vindria
de poder-se aturâ a menjar l'herbei
que vorejava l'ampla carretera.

El carro, molt fresquet, així parlà:

—Ai ase, company meu, quanta fadiga!
Mireu que *ens fem* uns tips de treballar,
que això no pot anar.

Les potes, ai pobret!, quasi et fan figa.

El *nostre esforç* és gran, oi ase amic?

I quant treball, Senyor, quant de fatic!

¿Perquè no *correm* més, no et sembla, ase?

Sinó trigarem molt a arribâ a casa.

Mes l'ase ja embafat d'aquell garlar,
altívol contestà:

—¿Em vols deixar tranquil, farsant xerraire?

¿De què et podràs queixar,

si tu no has de trescar ni poc ni gaire?

Sóc jo que t'arrossego i et vaig portant,
farsant, més que farsant!

¿I encara vols que vagi més de pressa?

Creieu-me, que estàs fet un bona peça!

*Pel món se'n troben molts que, de paraula,
treballen com un negre... tropical,
però si hom els contempla un xic com cal,
els veu igual que al carro de la faula.*

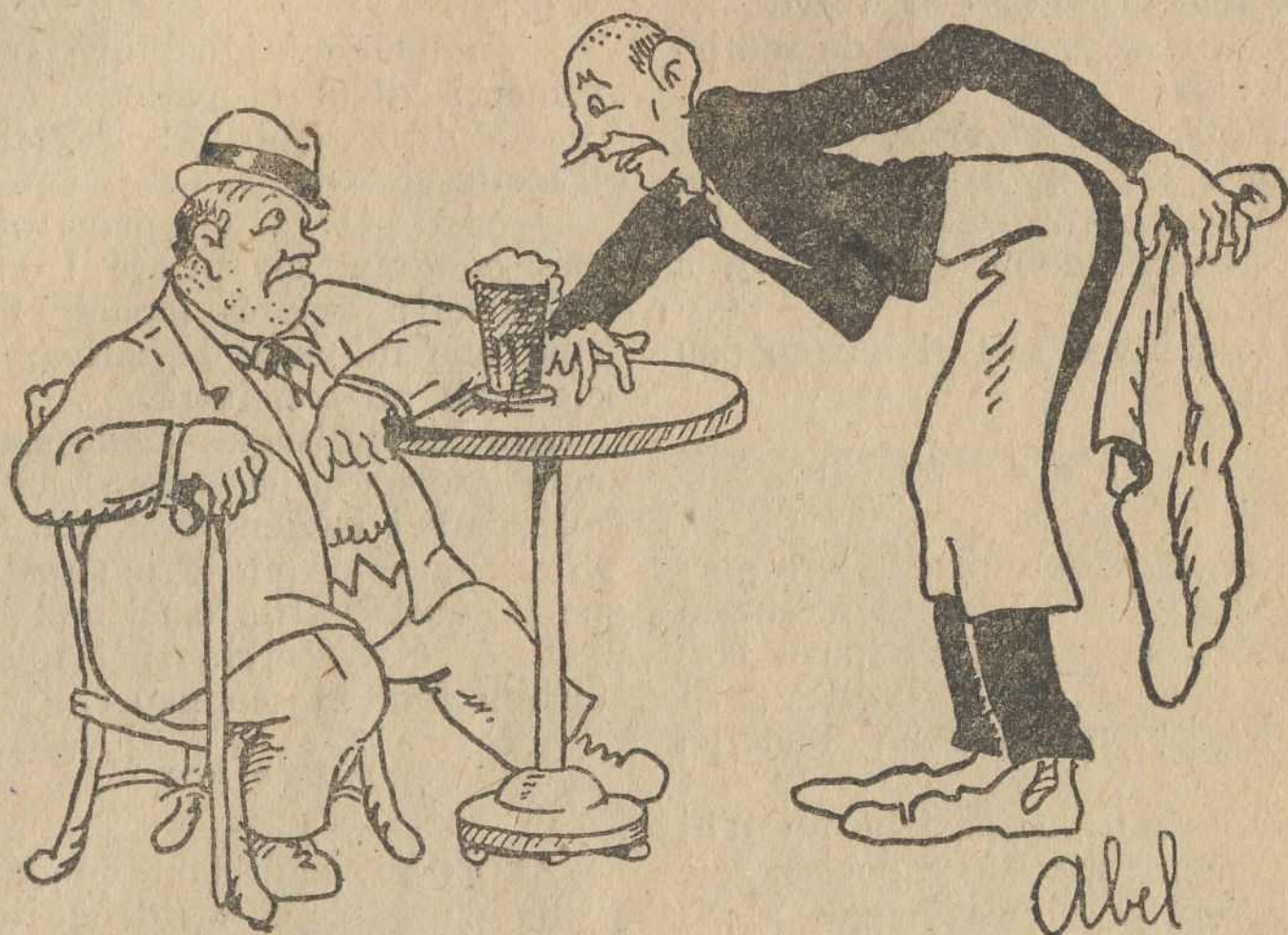
GUERAU

XERRAMECA

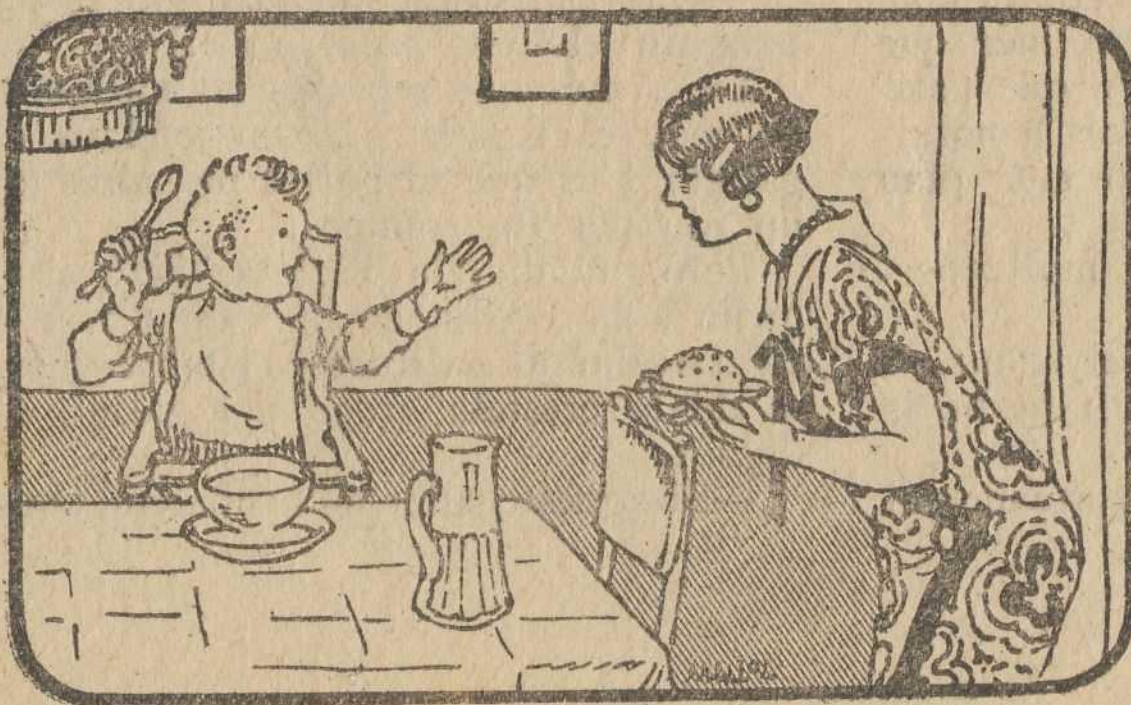
En Tit Pèsol no té un xavo,
ni una casa, ni un camp xic,
i per més desgràcia seva
en créixe' es quedà petit.
Petit ara com un pèsol,
voldria ésser gran en Tit,
i cada cop quan en parla

exclama amb tots cinc sentits:
—Per tení vuit pams d'alçada
daria tot el que *tinc*—
i el que *té* és molta *misèria*
(que el cap es grata amb els dits),
i també *té* molta gana,
perquè mai no s'ha vist tip.

UN POETA DE SECÀ

—Mosso, aquesta cervesa la trobo molt espessa...
—Oh, està clar, com que és amb *doble*!

—Mamà. ¿què ens poses per sucar amb la llet?

—Panets de pinyons.

—Renoï, que serà bona...!

LA MONTSERRATINA

Coques, panets de pinyons, etc.

Condal, 15 - Tel. 13583

El gallet de la cresteta groga

LA Tecleta cada matí baixava al gallineret a péixer l'aviram.

Al gallineret hi havia unes gallinetes molt ponedores i un gallet més tivat que un general.

Les gallinetes eren d'allò més bufones i garlaïres, i el gallet es passejava tot el sant dia entre elles com si fos l'amo.

La Tecleta, que se'ls estimava molt a tots, a tots els hi donava un nom. Al gallet li deia sempre «l'eixerit».

I «l'eixerit» s'estarrufava de sentir-se tractar així.

La Tecleta, amb el mateix cabasset que baixava la *manduca* a l'aviram, després s'hi emportava els ous que les gallinetes treballadores s'apressaven a pondre-hi.

I d'aquesta faisó tots vivien en pau i tranquil·litat.

* * *

El gallet, més que eixerit, era gormand; per ço les gallinetes n'estaven força queixoses, perquè s'atipava fins que el cor li deia prou, i a elles moltes vegades els quedava un budellet per omplir.

Es clar que a la Tecleta no n'hi deien res de tot això, per por de què després el gallet no es vengés a picades, però ja se'n començaven a cansar.

I un dia, totes juntes van cridar al gallet i li van dir:

—Mira, gallet; ja ens conformem que tu mengis una miqueta més que nosaltres, però això que fas, que t'atipes tant i tant, i que després a nosaltres ens toqui dejunar, no ens plau gens.

El gallet es va enutjar molt, perquè era molt gormand.

Després, però, s'anà apaivagant, i digué a les gallinetes, quan ja havia rumiat una estona:

—He pensat una cosa, germanetes!

—Digues-la, digues-la!

—Si us hi aveniu, tots hi sortirem guanyant.

—Si és veritat el que tu dius, ja ens hi avenim des d'ara.

—Jureu-m'ho!

—T'ho jurem!

—Doncs, ara ho sabreu, però, mui-xoni, eh?

—¿Vols callar? No en direm pas res a ningú—contestaren a cor les gallinetes.

—Jo menjaré igual que vosaltres—començà dient el gallet.

—Molt bé, molt bé!—exclamaren totes elles.

—Això sí! Jo, els ouets que vosaltres pondreu, els picaré i en xuclaré el rovell; després taparé el foradet amb una miqueta de saliva, i la Tecleta no ho coneixerà.

Ara les gallinetes ja no estaven tan entusiasmades, però com que de primer antuvi havien jurat que s'hi avindrien i que no en dirien res a ningú, no els quedà altre remei que callar.

I, és clar, callaren; i tots plegats anaren fent el seu paper.

* * *

Al gallet, amb tant de menjar rovells d'ou, se li esgrogueï la cresta. Tan vermelleta i sanïtosa com la tenia abans, ara era molt groga, tan groga com el mateix rovell d'ou.

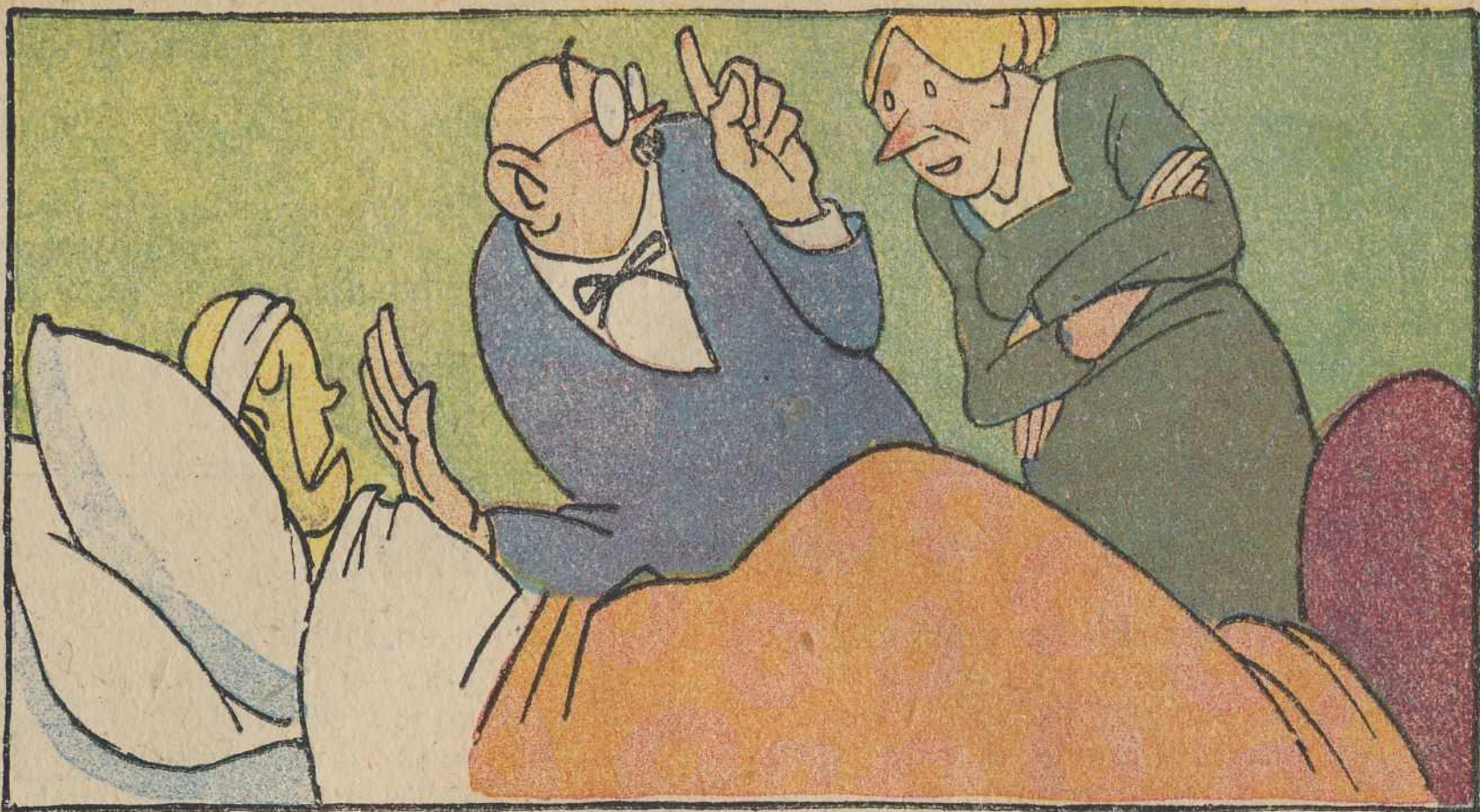
La Tecleta, tota sola es deia:

—Que és estrany que les gallinetes pinguïn els ous sense rovell!

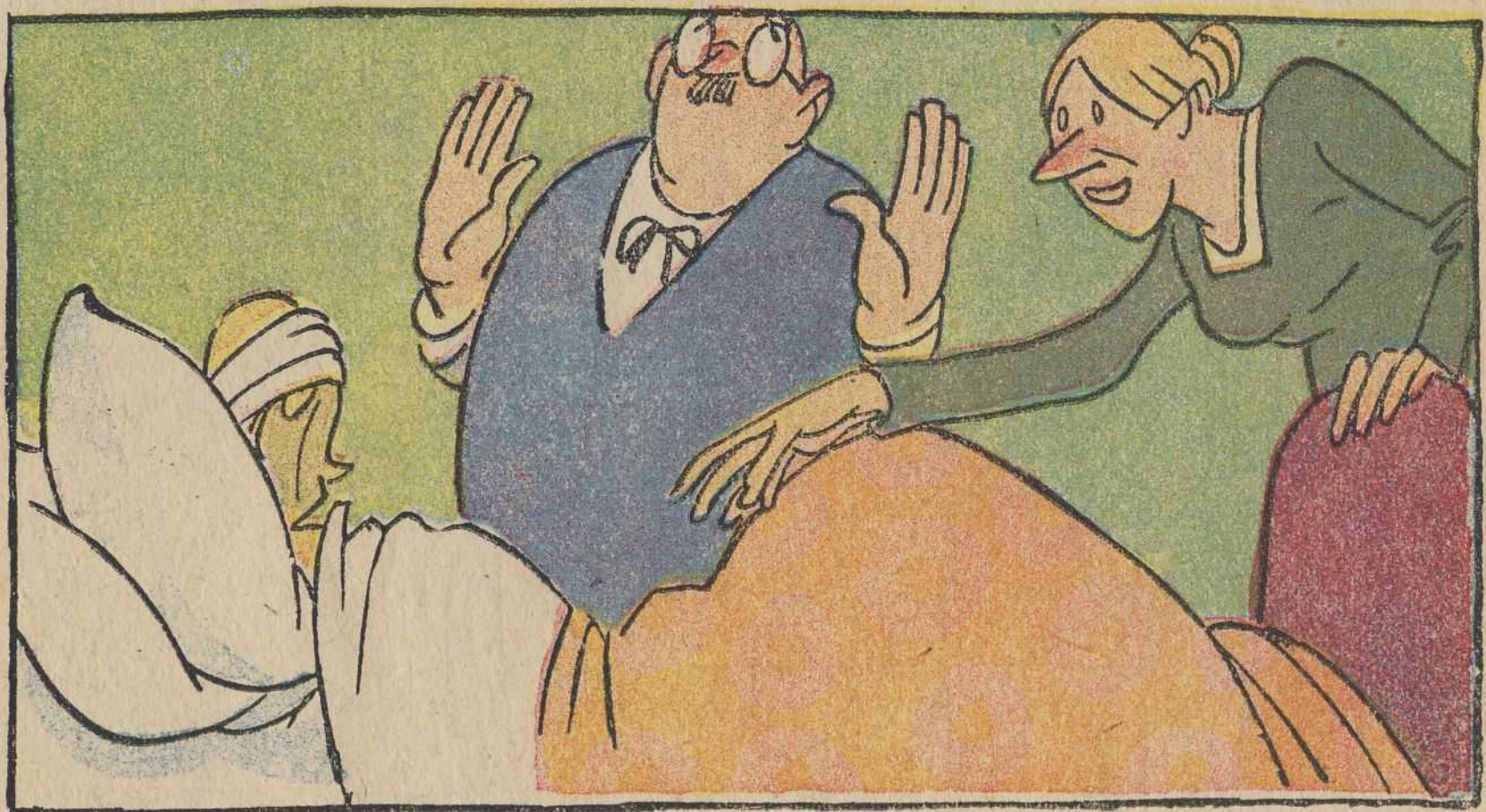
I per més que repassés les closques, no veia el foradet per on xuclava el gallet; i és que el gallet ne sabia tot un niu per fer trampes.

Però, un dia, la Tecleta—això s'esqueia a la vigília de la festa major—va davallar al gallineret, i en adonar-se de la cresteta groga del gallet, es digué:

—Si aquest gallet no el matem, tam-

—Està un xic millor. Si a l'hora de dinar continua així, li poden donar un xic de menjar; però una cosa ben lleugera.

—Aquest home està molt aixafat. ¿Que no li varen donar aquell menjar lleugeret?

—Sí; es va menjar tota una llebre.

—Una llebre!

—Vol res més lleuger...!

bé se'ns morirà, perquè la cresteta que té no és de bon ésser.

I el gallet de la cresteta groga, per la seva gormanderia de crospar-se els rovells dels ouets que ponien les gallinetes, morí abans del temps, perquè la mateixa Tecleta ho havia dit moltes vegades:

—L'«eixerit» és tan eixerit, que no el matarem mai per mai.

Però, ara, un cop el gallet fou mort, plomat, rostit i menjat, les gallinetes ja tornaven a pondre els ous amb rovell.

I la Tecleta no sabia avenir-se'n.

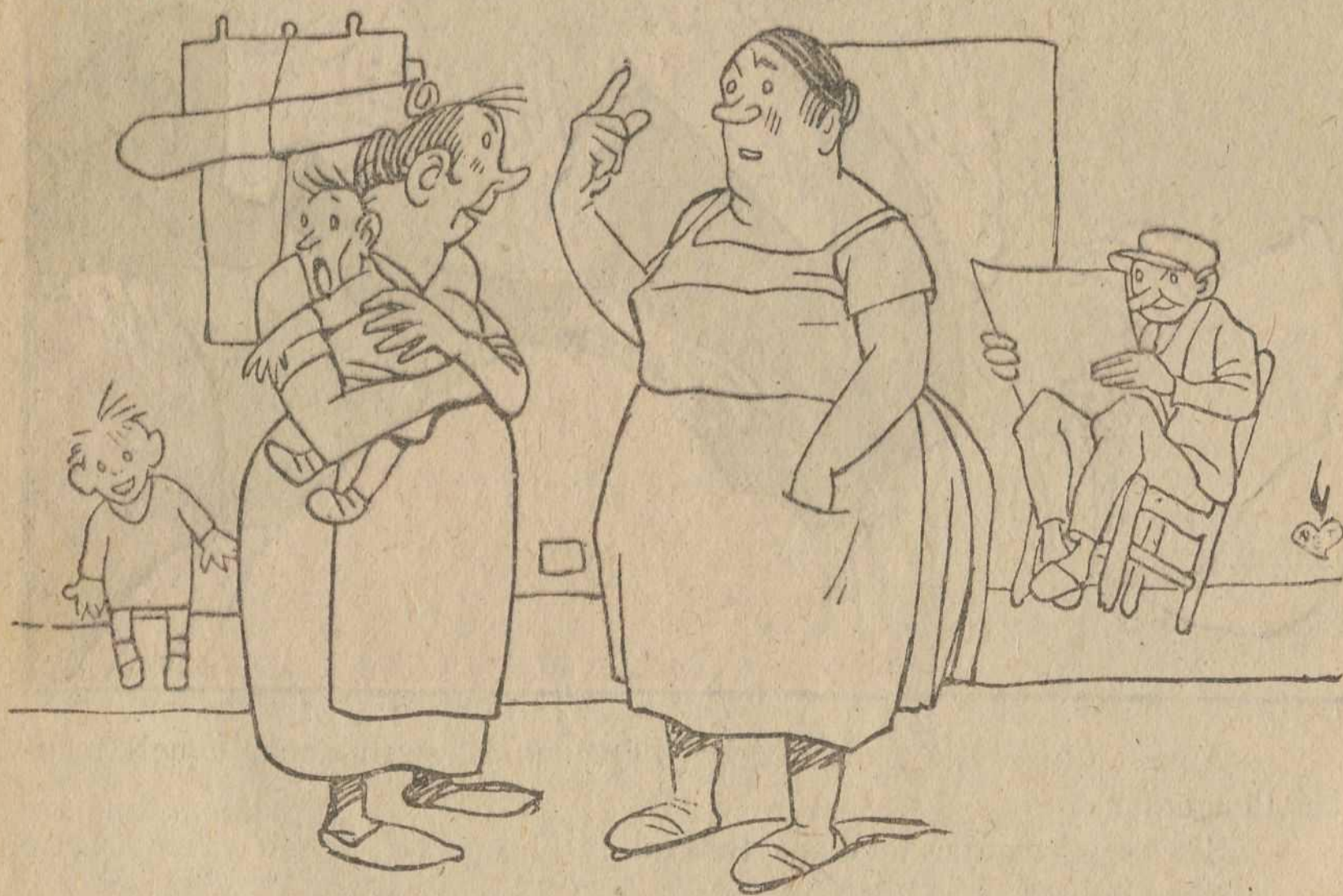
R. BIR

SANTA INNOCENCIA!...

Anant amb la meva mare,
puja una nena a un tramvia
dels que van per la Gran-Via.
De sobte el tramvia es para;
puja una senyora amb vel
i un senyor, no gaire vell,
prò que del front al clatell
sols hi té pell, no pas pèl!

La nena enriolada
diu:—Quin cap té més rodó
i pelat aquest senyor!
—Vols callar d'una vegada!
No et quedés res dintre el pap!
Que et pot sentir, malcriada!
—Mare!—respon estranyada—
¿que potsê encara no ho sap?

A. SCHAAFF

—Si veus el noi tan flac, ¿per què no el fas pesar?
—Ja l'he fet pesar per l'adroguer de la cantonada.
—¿En Pepet? No te'n fiïs, que no fa mai bon pes.

Pàgines viscudes

Les tres cartes de Roser

Bellestar, 2 de setembre de 1929.

ESTIMADA Isabel: No saps com t'enyorem, com et trobem a faltar entre nosaltres, sobretot ara, a l'acabament de la temporada, que, creu-me que ens divertim com no pots tenir-ne una idea. Ha estat una gran llàstima que al metge se li hagués ocorregut aconsellar al teu papà els banys de Caldes, pel seu dolor. Tu ja saps que sóc sempre molt respectuosa amb les opinions dels homes de ciència, però, què vols que et digui, jo crec que ací a Sant Genís de Bellestar el teu pare s'hi hauria posat tan bé com es pugui posar a Caldes, i això ens hauria permès de passar un altre estiu juntes. Però, què hi farem! Les coses han anat així i no ens queda altra solució que la de consolar-nos escrivint, ja que la distància no ens permet comunicar-nos de paraula, que és un sistema de comunicacions molt millor que el postal i molt més econòmic; sobretot, ara, amb això del timbre de l'Exposició.

Em dius en la teva última carta, que t'escrigui totes les coses que passen per Bellestar. Fins ara, poca cosa digna d'esment passava. És ara que la cosa s'ha animat una mica. ¿No saps que et deia que el camp de tennis estava quasi sempre desert? Doncs ara, d'ençà que han vingut els Rocaperis, que ja saps que són dos germans, i en Jordi Llonc, que és el germà de la Magdalena, i uns cosins dels Bellaplana, cada dia hi ha partit, o excursió. De vegades ens reunim tots a casa Miraltés i fem pel·lícula o en projectem. En Jordi Llonc té una màquina Pathé Baby i fa unes pel·lícules molt boniques. En sap molt, ell, saps? Com que estudia per enginyer... I després, és la traça natural que ell té, i el bon gust... Bé, ara no et pensis qui sap què perquè l'alabo tant. No faig més que justícia.

Hem fet una sèria de partits molt interessants. A la Josefina Pinatella li van donar la copa, però no té cap gràcia. Com que anava de parella amb en Jordi Llonc, saps?; ell ho salvava tot; perquè el que és ella juga com un pedris del Passeig de Gràcia. Ell sí que juga bé; però es comprèn. És del Ruct, saps? Vull dir del R. U. C. T., que vol dir Real Unió Catalana de Tennis. Les bromes que hi fa ell, amb això del Ruct! Ja veuràs, «els Ructs som els que en sabem més». En fa de frases així! Ja t'ho he dit, és enginyós. Com que estudia per enginyer...! Veus, a mi també se m'ha encomanat l'afició als jocs de paraules. És alt... Però, ja estic veient que et pensaràs qui sap què. Ai, no t'ho creguis, no. Si ell ni s'ha fixat tan solament en mi. La que em sembla que està molt d'ell, ¿saps qui és? La Matilde. Tu ja saps que som molt bones amigues amb la Matilde, i que sempre anem juntes a tot arreu. Doncs ja veuràs que sempre em parla d'en Jordi Llonc. Jo crec que es fa il·lusions, perquè, a la millor, anant juntes, em dona una apretada al braç i diu:

—«No has vist, ara?»

—«Què?—li responc.

—«La mirada que m'ha clavat en Jordi Llonc.»

Jo miro i em trobo en Jordi Llonc que està mirant la lluna, per exemple.

Va passar, a propòsit d'això, una cosa curiosa. Veuràs que amb la Matilde ens estàvem passejant pel camí de la font gebrada, per dessota d'aquelles tres rengleres d'oms tan espessos, quan tot d'una, veiem venir en Jordi Llonc amb la seva màquina Baby.

Jo no me n'havia adonat. Va ésser un pessic de la Matilde que me'n va fer adonar.

—«Ja m'ho pensava que el trobaríem—em va dir la Matilde—. Com que ahir vaig parlar que molts dies vinc per aquest passeig dels oms, ell ho devia sentir, i ja me'l tens ací.»

Confesso que sóc molt de bona fe. Mentre la Matilde m'estava dient això, tot prenent les actituds més elegants, interessants i filmables, vaig adonar-me que en Jordi Llonc estava fent rodar la maneta de la seva cambra fotogràfica, de cara a nosaltres.

—«Em podies avisar!»—vaig dir a la meva amiga, tot cuitant a arreglar-me els cabells, que els duia bastant despentinats a causa del vent.

La Matilde va somriure maliciosament. Mentre ella hagi quedat bé, ja en té prou. I el cert és que en sap la Matilde de posar i de moure's amb elegància i amb allò que els francesos en diuen *souplesse*... Però, no es tracta d'això ara. Quan en Jordi passà vora nostre ens saludà molt... molt bé, però no ens aturà. Jo no vaig poder veure gaire què feia; perquè, no sé el que em succeeix, que em sufoco de seguida, i vaig passar amb el cap baix, sense veure res. Creu-me que envejo la Matilde en això de la serenitat que té. Es clar que ella és una noia molt bonica, i amb una perfecció de línies, que diu ella mateixa, que ja pot anar segura a tot arreu. Després, sap arreglar-se molt bé la cara, ella. Jo, vaig provar un dia de posar-me una mica de color a la cara i una passada als llavis, i encara no vaig ésser a mig carrer, camí de casa la Matilde, que no vaig tenir més remei que entrar a la primera portalada que vaig trobar, per fregar-me cara i llavis amb el mocador, fins que no em quedà rastre de res. Res; me'n dono vergonya i no hi puc fer més.

Però, t'estava explicant això d'en Jordi Llonc. Encara no va haver passat que sento la Matilde que em diu:

—«¿No has vist quina mirada m'ha donat? Ja li he conegut la intenció, ja. Ha vingut aquí expressament per filmar-me.»

Al cap de pocs dies érem tots a cà'n Miraltés, i arribà en Jordi Llonc amb la seva màquina de projeccions, amb el propòsit de fer-nos veure a tots les últimes pel·lícules que havia filmat.

—«En vaig fer una del camí dels oms de la font gebrada, que és molt interessant»—digué en Jordi.

La Matilde es cregué obligada a somriure.

—«¿Has sentit?—va dir-me, envanida com un paó real—. Quina manera més fina de dir-me que sóc interessant!»

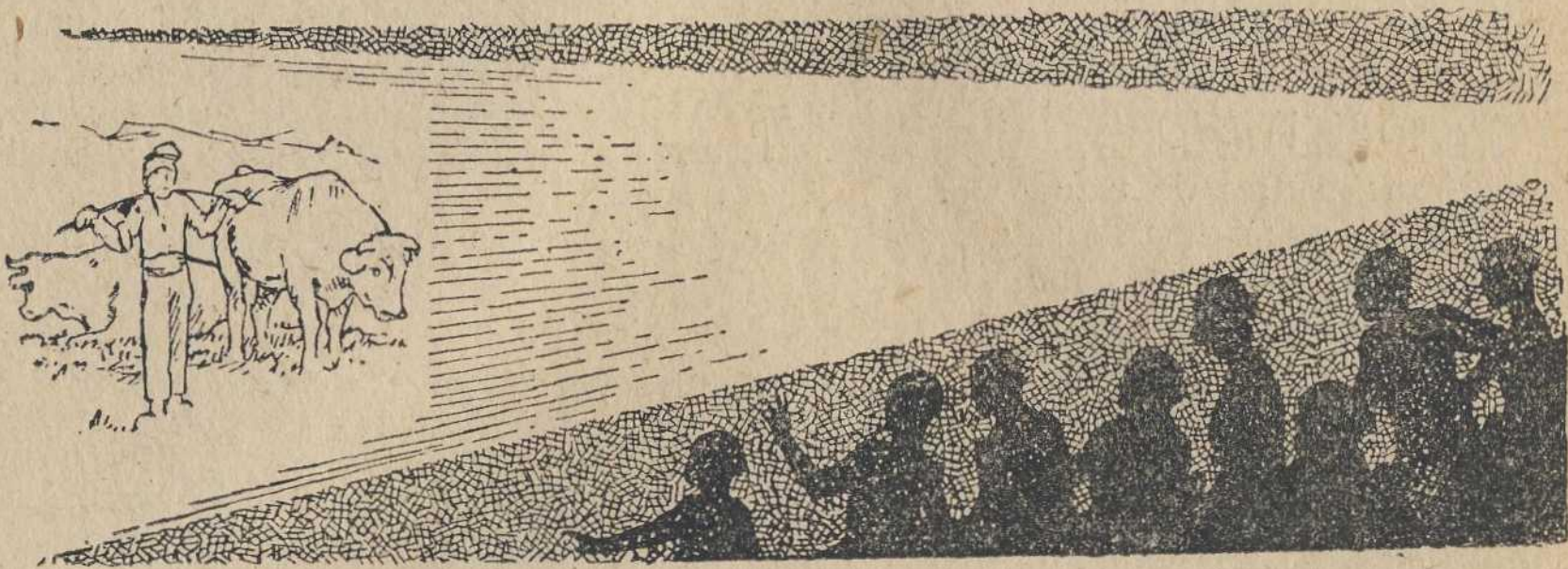
Ara, però, ve la bona. Veuràs que es posen a fer la projecció i quan és al moment d'anunciar: «El passeig dels oms de la font gebrada», ens trobem amb la vista dels prats que hi ha a banda i banda de passeig amb uns bous que pasturen, i un marrec amb barretina i calces de vellut que vigila els bous. Nosaltres, ni la Matilde ni jo, no vam sortir per enlloc. Es veu que mentre rodava la maneta de cara a nosaltres, enfocava uns bous amb el seu pastoret que es trobaven darrera nostre.

La Matilde no va poder dominar el seu despit.

—«Aquest Jordi Llonc em va resultant una mica *cafetera*.»

Perquè, tu ja saps que la Matilde, amb el seu afany de semblar una noia del dia, de les que diuen que no tenen manies, gasta expressions d'aquestes.

Jo, no m'ho vaig pas prendre tan malament. Si vols que et sigui franca, me'n vaig alegrar i tot. Es clar, tan despenitjada com anava, ves com hauria quedat... I després, per dir-ho tot, em va agradar que la Matilde veiés que en

Jordi no havia anat al passeig dels oms per ella, com ella volia suposar. I no et pensis que sigui per gelosia, no, que tu ja saps, estimada Isabel, que mai no n'he sentida per res ni per ningú.

Veig que aquesta carta s'allarga massa, i no voldria fer-me pesada, sobretot amb explicacions tan poc interessants com les que omplen aquestes quantes pàgines de paper.

Adéu, Isabel. Pensa que t'enyora i t'estima la teva amiga

Roser.»

Bellestar, 16 de setembre de 1929.

Estimada Isabel: Veus, el que ja em pensava. Decididament en Jordi Llonc va per la Matilde. Hi ha proves que no és possible discutir-les. A tot arreu on anem amb la Matilde, allà hem de trobar en Jordi Llonc. Ja ho diu ella: «El tinc, que el faig seguir com un gosset.» Té un esperit la Matilde! Una altra es sentiria potser commoguda, en veure's objecte de les preferències d'un jove com en Jordi; perquè, s'ha d'ésser imparcial: en Jordi Llonc és un xicot de totes prenes. Doncs, ella, no. Ella, al contrari, es mostra dura, petulant, vanitosa. Com que sap que és bella i que té els ulls bonics, està segura que tot l'hi toleraran, i per això té tant esperit.

L'altre dia mateix, ja veuràs que en Jordi es va acostar a nosaltres i ens saludà molt amablement. Oh, té una conversa molt escollida, i la veu li acompanya. Es un xicot distingit, a tot ésser-ho... Doncs, com deia, veuràs que s'acosta i pregunta si encara estarem molts dies a Bellestar, és a dir, si tornarem aviat a Barcelona.

—«Molt aviat, molt aviat—li va respondre la Matilde, tota decidida—. I suposo que no li sabrà greu, perquè així, quan vagi al passeig dels oms a filmar bous, la nostra presència no el podrà destorbar, com l'altre dia.»

Aquestes paraules van intrigar en Jordi Llonc, que volgué saber-ne tot l'abast, i la Matilde acabà per dir-li que havia donat mostres d'ésser ben poc galant, entretinent-se a fotografiar bous, tenint-la a ella tan a prop.

El resultat ja te'l pots pensar: li va donar tota mena de satisfaccions, i l'endemà, al passeig dels oms, en Jordi ens esperà i ens filmà. Jo vaig quedar molt malament, perquè vaig abaixar el cap i només mirava de passar de pressa. En canvi la Matilde, que bé ha quedat! Sembla talment una d'aquestes famoses actrius cinematogràfiques. A mi, però, no m'acaba d'agradar. No sembla ella...

Tot i això, no puc negar que està molt bonica. Comprèn que en Jordi se n'hagi agradat... Sí; ara ja es pot dir així. L'altre dia es va aturar a parlar-nos. Jo, per no destorbar, vaig apartar-me una mica, tot fent veure que anava a collir unes fulles de trèvol per a la meva col·lecció.

Ells van seguir parlant. Després, quan ens vam reunir altra vegada amb la Matilde, ella, triomfant, em digué:

—«Es un tímido! Només fa que donar voltes sense gosar parlar clar, però jo ja el veig venir.»

I es posà a riure; i a mi em dolgué molt veure que una cosa que m'hauria commogut tant, la feia riure a ella. Si haig de dir la veritat, quasi li vaig tenir malícia.

—«¿Per què rius així?»—no vaig poder estar-me de demanar-li.

I ella em respongué:

—«I a tu, ¿no et fa riure, un home tímido? No hi ha res més ridícul que no saber expressar, o no gosar expressar, un sentiment.»

Jo no vaig dir-li res, saps, Isabel; però, jo no sé quina manera tinc de mirar-me les coses, que a mi no em sembla gens ridícul el que a ella la fa riure a esclats; jo em faig molt càrrec del que ha de passar per l'ànima d'un jove que senti un afecte i vulgui revelar-lo sense saber quina acollida podran tenir les seves paraules.

—«Doncs, ¿de què heu parlat mentre jo collia fulles pel meu herbari?»—vaig preguntar a Matilde.

—«Oh, mira; hem parlat de coses... En Jordi m'ha explicat les seves aspiracions. Vol ésser un gran enginyer, dirigir grans indústries, i, paral·lelament, constituir una família, fundar una llar ben cristiana i ben nostra—ha dit—on pugui anar a cercar el dolç repòs de les jornades agitadaes... Es una mica somnia-truites, saps, Roser?»

Es això el que em va respondre la Matilde, amb una mica d'ironia

Després es posà a riure satisfeta i presumptuosa, i afegí:

—«Vejam si demà es decidirà.

—«Demà?

—«Sí, demà. Perquè, finalment, quan ha vist que tu ja tornaves, amb les teves herbetes, m'ha dit: «Quan pugui trobar-la sola, ¿em permetrà que li parli, Matilde?»

—«I tu ¿què li has contestat?

—«Fins ara ho hem estat de sols»—li he dit jo, rient.

De manera, amiga Isabel, que estem així. Prometatge en porta, i que serà sensacional, perquè, sense comptar la Matilde, són bastantes les noies d'ací que tenien els ulls posats en aquest bon Jordi Llonc.

Tu diràs que no deu passar res més a Bellestar, ja que no et parlo més que d'aquest assumpte. Prou que n'hi ha d'altres de coses, però, si vols que et digui la veritat, no les considero tan interessants com aquesta, i de més a més, veig per la teva carta que a tu també t'ha entrat la curiositat de saber com acabarà, ja que em demanes que et tingui al corrent.

Ara no cal més que esperar demà, ja que la Matilde es proposa anar sola a la font gebrada perquè ell s'atreveixi a parlar-li.

Com que, probablement, no sabré el que ha passat fins demà després de la sortida de correu, no podré escriure't fins després de demà.

Adéu, Isabel. Em plau molt de saber que les aigües de Caldes proven al teu pare, i que tu passes molt bones hores al balneari.

Records i afectes de la teva amiga que t'estima

Roser.»

Bellestar, 17 de setembre de 1929.

Estimadíssima Isabel: Fa cinc minuts que estic davant d'aquest paper dubtant i vacillant entre si et dic la cosa començant per l'acabament, tal i com la ploma se me'n va amb una impetuositat difícil de dominar, o bé si t'ho explico tot amb el mateix ordre que ha passat. Ordre? Però, ¿serà això possible, quan encara no he pogut posar-ne d'ordre a les meves idees ni als meus pensaments i impressions? Veus? Ja enraono massa, és a dir, ja començo a dir-te coses que no són del començament; perquè aquest desordre ha vingut després...

Però, ¿què pensaràs en llegir aquest preàmbul? Estic temptada d'estripar aquest paper i començar carta nova... No; val més deixar-ho així i decidir-me a començar pel començament, com és de solta que es faci.

Recordaràs que en Jordi Llonc i la Matilde havien de trobar-se al passeig dels oms. Jo sabia l'hora de l'entrevista i, per tant, podia calcular aproximadament l'hora que la meva amiga podria ésser a casa per donar-me compte del resultat d'aquesta sensacional entrevista, tal i com em va prometre.

Però, el temps passava, i la Matilde no venia. No cal que et digui que com més temps anava passant, més la meva curiositat augmentava, fins l'extrem que, en veure que ja havien passat dues hores des de la que jo calculava que havia de veure arribar la Matilde, m'he decidit a anar jo al seu encontre, i he sortit de casa en direcció al passeig dels oms.

Encara no acabava d'entrar al passeig i m'havia fet totjust càrrec que la Matilde no es veia per enlloc, he sentit un trepig darrera meu.

M'he girat de seguida ben creguda que es tractava de la Matilde; però, calcula tu la meva sorpresa i també la meva torbació, en trobar-me amb en Jordi Llonc que avençava cap a mi.

De seguida he comprés, o he cregut comprendre el que havia passat. La Matilde, potser per fer-se més la interessant, no havia acudit al passeig, i ara en Jordi venia a preguntar-me si sabia res d'ella.

—«Roser...—m'ha dit, tot allargant-me la mà per saludar-me—. Voldria parlar amb vostè un breu moment.

—«Vostè dirà...—li he dit jo, una mica sorpresa.

—«Voldria que em tregués de dubtes, Roser. He vist la Matilde i no he pogut saber el que tant desitjava...»

En Jordi parlava, amb una lleugera tremolor en-la veu i em semblava tot trastornat. ¿Què podia haver passat entre ell i la Matilde? ¿Amb quina originalitat li podia haver sortit ella?

Aviat ho he sabut. En Jordi Llanc em mirava d'una manera que em feia l'efecte que es sentia profundament consternat, i les seves paraules sortien a dolls intermitents dels seus llavis.

—«Roser—ha repetit—: ja fa molts dies que volia parlar-li, i no gosava. L'actitud, més aviat indiferent, que vostè ha observat sempre amb mi, em podia fer creure que ni jo l'interessava, ni molt menys podien interessar-la els meus sentiments envers vostè... Amb aquest dubte, ¿com podia atrevir-me a parlar-li?»

Ja pots comprendre, estimada Isabel, l'efecte estrany i la profunda emoció que m'han causat aquestes paraules. De primer, m'ha resultat que no ho entenia prou bé, o que ell, degut a la seva torbació, em deia les coses que havia pensat dir a Matilde.

Me l'he mirat. En Jordi ha acollit amb els seus ulls la meua mirada, i he tingut la sensació que em demanava perdó per les coses que m'estava dient.

—«¿No m'escolta, Roser?—m'ha preguntat.

—«No l'entenc...—li he pogut dir, torbada—. Es que no ha parlat ja amb la meua amiga Matilde?

—«Sí; però ella, contra el que jo esperava, no m'ha volgut treure de dubtes.»

Ah, ja ho entenc!—he pensat llavors—. Això és que la Matilde no li ha volgut respondre categòricament, i ara ve a preguntar-me si la meua amiga està per ell o no. Prou difícil em serà de contestar-li.

Tot això ho he pensat solament, i no he dit res, perquè temia ésser indiscreta i comprometre la Matilde.

Ell ha continuat:

—«Sí, Roser. He parlat a la seva amiga i ella m'ha escoltat silenciosament, sense ni mirar-me, i, finalment, amb un moviment ràpid, i fent una passa per anar-se'n, m'ha dit: «Això preguntí-l'hi a ella mateixa». Després d'això, se n'ha anat, molt de pressa, com si tingués molt tard. ¿Ho veu ara, Roser, per què malgrat els meus dubtes i les meves temors, no he tingut més remei que venir a vostè?»

—«¿A mi?—li he demanat—. Però, ¿què és això que la Matilde ha dit que em vingui a demanar a mi mateixa?

—«El que ella no ha volgut dir-me. Jo li demanava que em digués si sabia el concepte que vostè s'havia format de mi, si em tenia alguna simpatia, i, finalment, si vostè acolliria amb benevolença la manifestació dels meus sentiments envers...»

—«¿Envers Matilde?

—«No—ha respost ell, commogut—. Envers vostè.

—«¿Això ha preguntat vostè a la Matilde?—li he demanat, esgarriada.

—«Sí, Roser. Això li he preguntat, perquè creia que essent tan bones ami-

gues, ella sabia si els sentiments de vostè són favorables als meus. I és això, Roser, el que li demano que em contesti, ben segura que de la seva resposta depèn la felicitat de la meva vida.»

Ja pots calcular, estimada Isabel, la impressió que he rebut en sentir-lo parlar així. Només he de dir-te que la meva emoció i la meva alegria han envaït d'una manera tan sobtada el meu cor, que d'una mica més li responc amb un sí més fort i més vibrant que un qui-qui-ri-que!

Per sort he pogut dominar-me i he tingut la sort de trobar una resposta que ha estat molt bé.

—«El que vostè em diu, em sorprèn molt—li he dit—i no puc respondre-li de seguida. Caldrà que consulti, abans, el meu cor... i la meva mare.»

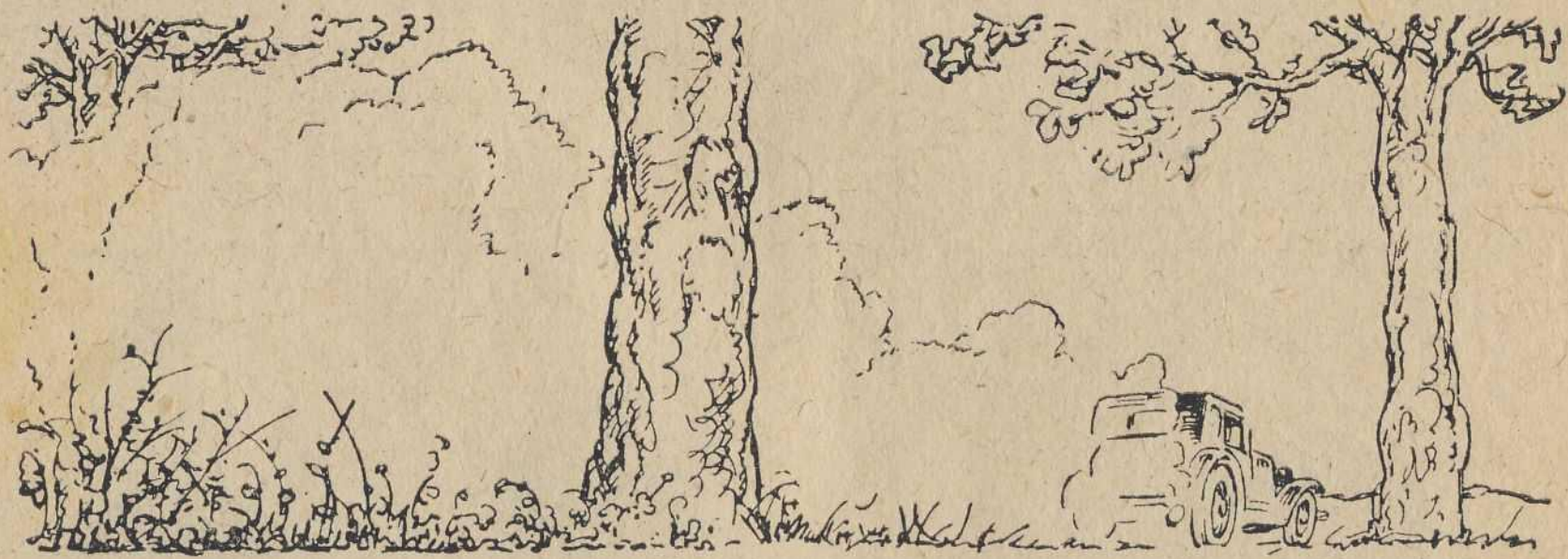
A ell li ha semblat molt enraonada aquesta resposta, potser perquè ha endevinat el que contestarà el meu cor a la consulta. Què vols; és un xicot tan talentós, i jo sé tan poc de dissimular!

Quan ja me n'anava m'ha ofert venir ell mateix a parlar amb els meus pares, perquè—ha dit ell—«sàpiguen els meus sentiments i la meva situació». Es un xicot formal, en Jordi Llonc; sempre m'ho havia semblat.

¿Què vol, ara? ¿Que posi tot un paràgraf explicant-te la meva gran joia, la meva grandíssima emoció...? No trobaria pas paraules. Ja ens veurem. Ja parlarem.

Ara, com a final. He parlat amb els meus pares, i en principi han acollit la notícia amb satisfacció. En Jordi Llonc els ha estat sempre molt simpàtic, i tenen d'ell les millors referències.

Nomé, em donava una mica d'angúnia pensar en la Matilde. ¿Quin paper em faria? ¿Com s'ho prendria...? Per sortir de dubtes li he enviat dues ratlles en una targeta demanant-li si demà, aviat del matí, vol trobar-se amb mi al passeig dels oms. La minyona acaba ara de tornar amb la notícia que la Ma-

tilde amb la seva mare han abandonat Bellestar, amb llur cotxe, per anar a prendre les aigües de Luchon.

Adéu, estimada Isabel. Es de tot cor que et desitjo l'alegria i la felicitat que sent en aquests moments la teva amiga que t'estima molt,

Roser.»

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

TRADUCCIÓ

La senyora Marieta
anà a fer-se visitar
a casa un especialista
de nerviosos i cansats.
El metge, després de prendre-li
el pols i haver-la auscultat,
li digué: —A vostè, senyora,
li convé prendre alguns banys,
i molt aire i poca roba,

sinó es congestionarà—.
La senyora torna a casa
i el seu marit demanà:
—¿I doncs, què t'ha dit el metge?
—Mira, que me n'he d'anar
un mes a la Costa Brava,
que amb auto he de passejar
i que la modista em faci
uns quants trajos escotats.

P. E. P.

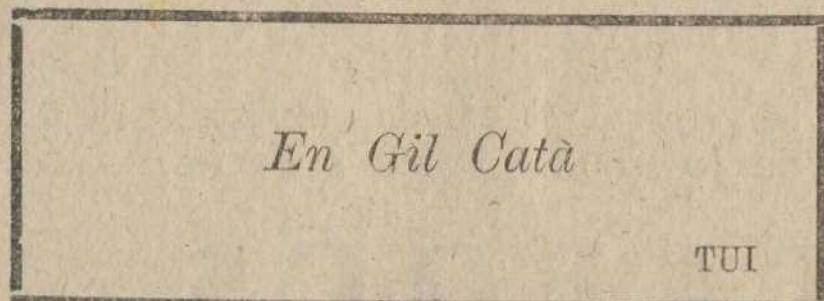
—Els nois de casa, sempre es barallen.
—Doncs, a casa meva hi ha molta harmonia.
—Bé. Es que vostè té tres fills que toquen el violí.

ENDEVINA

ENDEVINETA

TARJA

Combinar degudament aquestes lletres fent que donin el nom i cognom d'una coneguda col·laboradora d'aquesta secció.

K. TACUMBA

LOGOGRIF NUMERIC

1	2	3	4	5	Nom d'home
3	4	5	5		Animal
	3	4	5		Nom comú
		4	2		Preposició
			3		Consonant

SOLEDAT AMIGÓ

ROMBE

(Llegit horitzontalment i vertical)

o	Xifra romana
o o o	Part del cos
o o o o o	Nom d'home
o o o	Part del cos
o	Xifra romana

ENRIC IGUAL

LLETRA NUMERICA

6 7 2	En el mar
6 5 4	Part del dia
4 5 7	Parentesc
6 7 3	Part del cos
6 5 2	D'ocells
3 5 3	Número
7 4 7 6 7 3 5	Nom d'home
1 2 3 4 5 6 7	Nom de dona

CINTETA IGUAL

SOLUCIONS AL NUMERO PASSA

A la tarja: «El viatge prodigiós d'en Pere-Sense-Por. — Josep Maria Folch i Torres.

Al logogrif numèric: «Enric».

A la vaga de vocals: «Si no ho volem creure, aneu-ho a veure».

A l'endevinalla: «La lletra P».

XINET-RIC
NOVETAT MONDIAL
EXCLUSIVA
CLÍNICA
DE
BEBÉS
(ABANS, BISBE, 3)
(ARA) TAPINERIA, 6.
(REFORMA)

Nens sans i robustos

Cal donar-los alguna cosa que no tan sols els obri la gana, sinó que els reforci. El Xarop Sanmartin, a base de caç. ferro i esticnina, és a més d'aperitiu, un reforçant incomparable. Convé, tant com als nens, a les mares que crien, prendre a temporades el

Xarop Sanmartin

TEATRE CATALÀ NOVETATS

Espectacles per a infants

Direcció: CARLES CAPDEVILA

El pròxim diumenge, 6 d'octubre, a les cinc de la tarda, reposició de la famosa obra en tres actes i nou quadros, de Josep M.ª Fólch i Torres,

LA VENTAFOCS

El dijous vinent, dia 10 d'octubre, inauguració oficial dels espectacles per a infants. ESTRENA de la nova obra de *Josep M.ª Folch i Torres*,

L'Auca d'En Patufet

Grandiós espectacle en tres actes i onze quadros.

Esplèndid decorat de *Batlle i Amigó*.

TITOLS DELS QUADROS O RODOLINS

I. Ací es veu ben clà i ben net
el bateig d'En Patufet.	VII. El conte de l'Enfadós
té un resultat prodigiós.
II. Era encara criatura
quan la primera aventura.	VIII. No queda ben informat
el que escolta d'amagat.
III. Per haver dit la vritat
un secret li han revelat.	IX. En Patufet, amb coratge,
triumfa del drac salvatge.
IV. Dintre la panxa del bou
a on no hi neva ni hi plou.	X. Mentre dorm ben confiat
el gran tresor li han robat.
V. Per no tenir d'anâ a peu
ací veureu com s'ho féu.	XI. Prô en Patufet no s'apura,
car la vritat sempre sura.
VI. En passar el llac gelat
n'hi ha dos que s'hi han enfonsat.	I ací, amb el goig més complet
es veu la fi gloriosa
de l'auca d'En Patufet.

TOTHOM A NOVETATS!

Preus de subscripció a EN PATUFET i VIROLET

EN PATUFET:	a Barcelona, un any.		7'50 pessetes
»	» a Províncies, un any.		8 »
EN PATUFET i VIROLET:	a Barcelona, un any.		12'50 »
»	» a Províncies, un any		13 »
VIROLET:	a Barcelona, un any		5'50 »
»	a Províncies, un any		6 »

Redacció i Administració: Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.—BARCELONA

MOSTINA

SUC DE RAIM PUR CONCENTRAT

Beguda higiènica i agradable. Sense alcohol. Aliment reconstituent natural. Ric en vitamines. *No s'altera* ni amb contacte de l'aire.

Proporciona els elements necessaris per al normal creixement i desenrotllament dels nens.

Per la seva concentració *una* ampolla de MOSTINA equival a *quatre* de tot altre most sense concentrar.

ES EL MES ECONOMIC

Demaneu sempre MOSTINA a tot arreu.

CARRERA PRACTICA DE COMERÇ I IDIOMES
GRAMATICA :: ORTOGRAFIA PRACTICA :: CO-
RRESPONDENCIA GENERAL I COMERCIAL ::
ARITMETICA :: CALCUL MERCANTIL, BANCARI
I BURSATIL — TENEDURIA DE LLIBRES

ACADÈMIA PORTA

Exc'usiva per a la dona :: Professores experimentades

Carrer d'Enric Granados, n.º 11 (darrera de la Universitat)

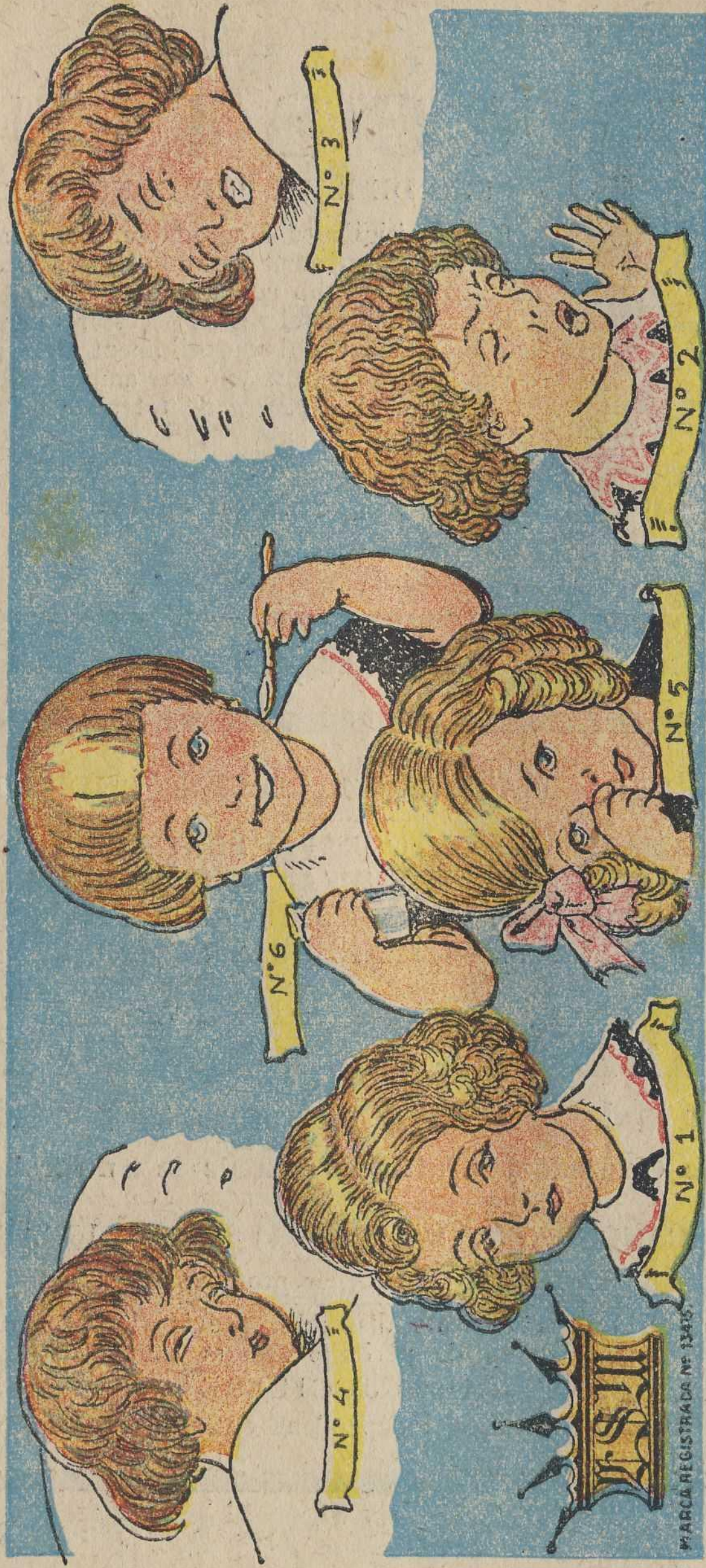
MECANOGRAFIA (totes marques) :: TAQUIGRAFIA
FRANCES, INGLES, per professores nadiues

Concessió de certificats d'aptitud, previs rigorosos exà-
mens davant de pèrits-professors mercantils

NOUS CURSOS el mes d'OCTUBRE

Ensenyança independent entre els concursants

El sucre del Doctor Sastre i Marqués no deu faltar en cap família

SÍMPTOMES DE CUCS, són: 1 Esguard trist. 2 Tos sobtada com d'ofec. 3 Cruiximent de dents. 4 Dormir amb els ulls mig oberts. 5 Picor al nas. *El nen nüm. 6 és símptoma de què pren el sucre del Doctor SASTRE I MARQUES*

El sucre del Doctor SASTRE I MARQUES és un TRESOR per al seu fill. Purga sense irritar, treu els cucs i és un enèrgic desinfectant intestinal que talla i evita totes les infeccions provinents dels intestins. Es pren a totes les edats. **MAI PERJUDICA**

De venda: Hospital, 109, i Cadena, 2, i en totes les bones farmàcies